

————— BRACTWO KAPŁAŃSKIE ŚW. PIUSA X —————

KOŚCIÓŁ p.w.

Niepokalanego

Serca

Najświętszej

Maryi Panny

BIULETYN INFORMACYJNY

————— NR 24 – LISTOPAD A.D. 2009 —————

SŁOWO DUSZPASTERZA

Drocdy Wierni!

Rozpoczynamy miesiąc listopad, który jest szczególnie poświęcony modlitwie w intencji dusz naszych bliskich zmarłych. Jest to najlepsza okazja by przypomnieć sobie katolicką naukę o odpustach – tych wielkich, łatwo dostępnych i nadzwyczaj ważnych dla dusz czyścicowych, lecz mało docenianych przez nas skarbach łaski Bożej. Jeślibyśmy pamiętali jak straszne i srogie są męki biednych dusz w ogniu czyścicowym, to byśmy wykorzystywali każdą możliwość przyścia im z pomocą, co w praktyce oznacza uzyskiwanie w ich intencji wielu odpustów. Uzyskać odpust to najcenniejsze dzieło miłosierdzia względem naszych zmarłych bliskich, którzy już nie mogą sami sobie pomóc. Jeśli my darujemy jakiejś duszy nasze skromne dzieło lub modlitwę połączoną z odpustem zupełnym, to Pan Bóg przez swój Kościół św. daje tej duszy niebo, uwalnia ją natychmiast z czyścica, choćby ona zasłużyła na oczyszczające cierpień do końca świata. Na pewno taka wywołona dusza stanie naszym najlepszym przyjacielem w wieczności.

Nauka o odpustach łączy się z tajemnicą Bożego Miłosierdzia. W sakramencie pokuty grzesznik otrzymuje przebaczenie wyznanych grzechów, za które szczerze żałuje. Dzięki temu może on osiągnąć wieczne zbawienie. Uzyskane przebaczenie nie uwalnia go jednak od konieczności odbycia kar doczesnych. Kary doczesne, jak sama nazwa wskazuje, zostały zaciągnięte przez nas w doczesności na ziemi i trwają po śmierci w czyścicu. Konieczność ich odbycia nie jest absolutna. Można uzyskać ich skrócenie, a nawet ich całkowite darowanie. Jest to możliwe dzięki nieskończonym zasługom naszego Zbawiciela, Jego Przenajświętszej Matki i wszystkich świętych. Skarbiec tych zasług został przez Pana Jezusa Chrystusa powierzony Kościołowi św., jak to On wyraźnie powiedział do św. Piotra: „Cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie, a co zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie” (Mt 16, 19).

W kanonie 992 Kodeksu Prawa Kanonicznego, Kościół zdefiniował odpust następująco: „**Odpust jest to darowanie przez Boga kar doczesnych za grzechy, odpuszczone już co do winy.** Dostępuje go chrześcijanin odpowiednio usposobiony i pod pewnymi, określonymi warunkami, za pośrednictwem Kościoła, który jako szafarz owoców odkupienia rozdaje i prawomocnie przydziela zadośćuczynienie **ze skarbca zasług Chrystusa i świętych**”. Zawartość owego skarbcza to zasługi Chrystusa i świętych. Jeśli ten skarbiec jest pełen zasług, to świadczy to tylko o przeobfitej łasce, jaką Bóg sam obdarzył Kościół, który, podobnie jak każdy z nas, nie ma niczego, czego by sam nie otrzymał. Zasługi świętych, nie są niczym innym jak owocem łaski, jak śpiewamy w prefacji o świętych patronach: „et eorum coronando merita tua dona coronas” (wieńcząc ich zasługi wieńczysz tak naprawdę Twoje dary). Potwierdził to św. Augustyn w swoich „Wyznaniach”, gdy napisał: „A jeśli Ci [Boże] ktokolwiek wylicza swoje zasługi, cóż on wylicza, jeśli nie dary twoje?”. W odpuscie więc Bóg poprzez Kościół bierze na siebie naprawę zła, którego dopuścił się grzesznik.

Udzielanie odpustów nie wyczerpuje owego nadprzyrodzonego skarbcza zasług, lecz czyni go jeszcze świetniejszym, bogatszym. Ci, którzy proszą o łaskę darowania doczesnej kary, jeśli tylko proszą z pokorą, już przez samo wzniesienie tej prośby powiększają ów skarbiec.

Rozróżnia się **odpusty cząstkowe i zupełne**, zależnie od tego, w jakim stopniu uwalniają od kary doczesnej. Odpust cząstkowy to darowanie części kar doczesnych, a odpust zupełny to darowanie wszystkich kar doczesnych. Kto by więc zmarł bezpośrednio po uzyskaniu odpustu zupełnego, poszedłby wprost do nieba. Odpusty te może zyskiwać każdy ochrzczony po spełnieniu odpowiednich warunków dla siebie lub ofiarować je za zmarłych, **lecz nie za innych żywych!** **Odpust zupełny można uzyskać tylko jeden raz dziennie.** Kościół zachęca do ofiarowania odpustów w intencji zmarłych. Istnieje nawet możliwość jednym tak zwanym „aktem heroicznym” ofiarować wszystkie odpusty swojego życia w intencji dusz czyśćcowych. Niekoniecznie muszą być to osoby nam znane, nie musimy wymieniać konkretnego imienia – wystarczy ofiarować odpust w intencji osoby zmarłej, która tego odpustu potrzebuje. Przez taki dar sam ofiarodawca zyskuje dla siebie odpust zupełny w godzinie swojej śmierci, a za życia może korzystać z modlitw dusz cierpiących w czyśćcu lub, z jego pomocą, z czyścica uwolnionych. Osoby przebywające w czyśćcu na pewno zawsze spełniają warunki uzyskania odpustu, dlatego jakakolwiek łaska wyproszona przez nas dla nich, trafia do nich „w całości” i zmienia na lepsze ich stan, a mianowicie uwalnia ich od całości lub przynajmniej od części skutków zła, którego stali się za życia na ziemi przyczyną i za które właśnie tam, w czyśćcu muszą po śmierci odpokutować.

Jeśli żyjący na ziemi sami w jakimś stopniu mogą naprawiać konsekwencje swoich grzechów, to ci po śmierci takiej możliwości już nie posiadają. Skutki ich grzechów niszczą innych, a oni z żalem patrzą na to bezradnie mając przez sobą pełny obraz zniszczeń, jakie się przez ich grzechy dokonały i dokonują. Jeśli patrzą na Miłość Bożą, która ich przygarnia, to tylko przez łzy. Poprzez odpust Bóg skraca lub zupełnie znosi ich kary. Można by pytać, dlaczego cierpiący w czyśćcu potrzebują pomocy Kościoła? Co Kościół ma do tych, którzy przekroczyli próg śmierci fizycznej i stoją już przed Bogiem? Odpowiedź powinna pójść w następującym kierunku. To Kościół – Mistyczne Ciało Chrystusa jest narzędziem zbawienia na ziemi. To Kościół w swoich dzieciach dopełnia „w swym ciebie braków udręk Chrystusa” (Kol 1, 24). Kościół więc gładzi karę mocą udzielonej mu łaski Bożej. W ten sposób objawia się też owa „comunio sanctorum” – świętych obcowanie, które wyznajemy w Credo. Odpust jest odpowiedzią Kościoła na słowa Apostoła: „Jedni drugich brzemiona noście” (Gal 6, 2).

W pierwszych wiekach chrześcijaństwa samo słowo odpust (indulgentja) rozumiano jako darowanie lub złagodzenie kar kościelnych. Już w III wieku grzesznicy kierowali do męczenników tak zwane listy pokoju (libelli pacis), aby wyprosić uczestnictwo w ich zasługach. W tamtych czasach była praktykowana pokuta publiczna za szczególnie ciężkie grzechy (morderstwo, zaparcie się

wiary...). Np. za grzech zabójstwa należało pościć o chlebie i wodzie przez 10 lat, a za grzech cudzołóstwa lat 6. Otrzymujący rozgrzeszenie musiał publicznie odpokutować zło, a nawet przez pewien czas był odłączony od wspólnoty kościelnej. Mógł on jednak spełniać pewne czyny dla dobra Kościoła, za które otrzymywał odpust. Z czasem publiczne pokuty zarzucano na rzecz tak zwanych pokut domowych (post, jałmużna, modlitwa). Te drugie były o wiele łagodniejsze od tych pierwszych. Kary nakładane przez Kościół, sam Kościół mógł także darować, zwłaszcza w sytuacji zagrożenia śmiercią. Wytworzyła się w tym czasie także praktyka przenoszenia tych łask na zmarłych, zwłaszcza tych, którzy nie zdążyli odpokutować kar ziemskich i mogą być jeszcze w czyśćcu.

Odpust był odmierzany dniami kary kościelnej, stąd wzięło się liczenie go na dni i lata. Od wieku XI Kościół ofiarował wiernym możliwość uzyskiwania odpustów zupełnych (np. papież Urban II na synodzie klermonckim w roku 1095 udzielił takiego odpustu krzyżowcom). Kościół zaczął coraz hojniej udzielać łask i wiązał je z pobożnymi czynami, nawiedzeniami świętych miejsc itp. Zawsze jednak nauczał, że odpust nie jest darowaniem grzechów, bo tego dostępuje się jedynie przystępując do sakramentalnej spowiedzi, lecz – darowaniem kar za grzechy.

Luter w swych, niesławnej pamięci, 95 tezach z 1517 r. utrzymywał, że odpusty nie mają wartości przed Bogiem. Zaprzeczał istnieniu skarbcza łask Chrystusowych i zasług świętych, z którego Kościół mógłby czerpać. Sobór Trydencki potwierdził nieprzerwane nauczanie Kościoła dotyczące odpustów i jednocześnie potępił błędy Lutra. Zarazem jednak, właśnie ze względu na wierność autentycznej nauce o odpustach, Sobór potępił i usunął nadużycia, jakie wśród katolików tu i ówdzie pojawiły się w tej dziedzinie.

Sprawą odpustów zajmowano się wiele także w wieku XX. Papieże mają władzę ustalać warunki i zasady uzyskiwania odpustów, co nie znaczy oczywiście, iż mogą dowolnie zmieniać katolicką doktrynę dotyczącą odpustów. Tego nikomu czynić nie wolno! To próbował uczynić właśnie Luter i między innymi dlatego przestał być katolikiem. Wierni natomiast mają obowiązek decyzje papieskie w kwestii warunków i zasad uzyskiwania odpustów przyjąć. Do 1967 r. można było uzyskać określoną ilość dni odpustu cząstkowego za spełnienie określonej pobożnej czynności. Zmienił to papież Paweł VI konstytucją apostolską „*Indulgentiarum doctrina*” z 1 stycznia 1967 r. W miejsce przeliczania odpustu na dni, podkreślił on ważność rozróżnienia na odpusty zupełne i cząstkowe. Kryterium miary odpustu cząstkowego stanowi wysiłek i gorliwość, z jaką ktoś wykonuje dzieło obdarzone odpustem cząstkowym. Mianowicie zyskującemu taki odpust Kościół przydziela ze swego skarbcza tyle darowania kary doczesnej, ile on sam go otrzymuje przez wykonanie dobrej czynności. Stąd tym więcej będzie darowanych kar, im więcej gorliwości okaże osoba zyskująca odpust cząstkowy. Obecnie w Kościele obowiązuje wykaz odpustów „*Enchiridion Indulgentiarum*” z 16 lipca 1999 r.

Ogólne warunki uzyskania odpustów są trzy:

- trzeba być katolikiem i być w stanie łaski uświęcającej (brak nieodpuszczonego grzechu ciężkiego),
- trzeba dokładnie wypełnić całą czynność lub modlitwę (modlitwa powinna być odmówiona głośno lub przynajmniej wargami, podczas modlitwy wspólnej wystarczy, że ją odmawia prowadzący),
- trzeba mieć ogólną intencję uzyskania odpustu (nie konieczne jest aktualne myślenie o odpustach w momencie wykonania czynności; trzeba od czasu do czasu odnowić taką intencję jakąś modlitwą).

Warunki uzyskania odpustu zupełnego:

- brak jakiegokolwiek przywiązania do grzechu, nawet powszedniego,
- odbycie spowiedzi sakramentalnej (jedna spowiedź wystarczy dla kilku odpustów, więc wierny, chodzący do spowiedzi przynajmniej co miesiąc, może codziennie uzyskać odpust zupełny),
- przyjęcie Komunii świętej (konieczna dla uzyskania każdego odpustu, lecz można ją przyjąć w ciągu kilku dni przed lub po czynności),
- odmówienie modlitwy w intencjach Ojca Świętego (konieczna dla uzyskania każdego odpustu; np. „Ojcze nasz” i „Zdrowaś Mario”; nie chodzi tu o modlitwę za samego papieża, lecz w ogólnych intencjach Ojca Świętego: wywyższenia Kościoła św., wytępienia herezji, rozkrzewienia wiary katolickiej, nawrócenia grzeszników oraz pokoju między chrześcijańskimi władcami).

Jeżeli jest brak całkowitej dyspozycji, lub nie były wypełnione wszystkie warunki, zyskuje się odpust cząstkowy. Szczególnie pierwszy warunek wydaje się nam bardzo trudny do wykonania. Pamiętajmy jednak, czym była praktyka odpustowa u swych początków. Była skróceniem nierzadko bardzo długiej kary nałożonej przez spowiednika za popełnione grzechy. Odpust więc od samego początku związany jest ściśle ze spowiedzią sakramentalną i z jej podstawowym warunkiem, jakim jest żal za grzechy i pragnienie powrotu do Boga związane z mocnym postanowieniem poprawy. Przywiązanie do grzechu nie polega na nieumiejętności wyzwolenia się z jakiejś słabości, przez którą człowiek wpada w grzechy lekkie. Słabość – także nabyta, jak na przykład nałóg – nie jest przywiązaniem. Jest brakiem, ułomnością, często skutkiem grzechów, nad którą człowiek nie panuje, choć się o to stara, jak może. Przywiązanie do grzechu lekkiego polega natomiast na świadomym i dobrowolnym popełnianiu tzw. „drobnych grzeszków” jako metody radzenia sobie w życiu albo uprzyjemniania sobie życia. Jest to w gruncie rzeczy postawa nienawrócenia i paktowania ze złem, która człowieka w ten sposób postępującego wcześniej czy później doprowadzi do grzechów ciężkich.

Przypomnijmy sobie ile razy otrzymaliśmy od Pana Boga przebaczenie – to, które rodzi się w konfesjonale, lub to, które przynosi prosty akt żalu. Otóż wiele, wiele razy otrzymaliśmy taką właśnie łaskę. A co działo się potem? Potem

wracaliśmy do domu, do szkoły, do pracy i tam zastawaliśmy tych samych ludzi, te same zajęcia, sprawy i... zaczęliśmy postępować tak samo jak przedtem. Pojawiało się to samo zniechęcenie, to samo zdenerwowanie, to samo poczucie bezradności, ten sam gniew. Dopiero co przyjęte przebaczenie jakby się ulotniło. Zostawaliśmy z pustymi rękami. Dlaczego? Otóż zapewne dlatego, że nie pojedналиśmy się z Bogiem do końca. Owszem, przyjęliśmy przebaczenie, odpuszczenie win. Owszem, nasze serca, sumienia i dusze stały się czyste, ale w skłonnościach woli i charakteru, w przyzwyczajeniach, nawykach i odruchach pozostało jeszcze wiele dawnej goryczy. I ta gorycz – skutki grzechu – wszystko popsuka. Dlatego potrzeba nam pokuty, która uśmierciłaby w nas zło do końca – złe nawyki, upodobania, przyzwyczajenia, a która zarazem upodobniłaby nas do naszego Pana. Co więcej, potrzeba nam również takiej pracy, która naprawiłaby zło, jakie wyrządziliśmy innym. Tej pracy z całą pewnością nie jesteśmy w stanie sami wykonać, a skutki naszych grzechów staną się niechybnie podpałką dla ognia czyścicowego. Jedyny ratunek to wstawiennictwo całego Kościoła i skarb odpustów, które tak łatwo możemy uzyskać dla siebie i naszych umiłowanych zmarłych.

Wasz duszpasterz, ks. Edmund Naujokaitis

NIEKTÓRE ODPUSTY ZUPEŁNE I CZĄSTKOWE

Wierni mogą uzyskać **odpust zupełny** wypełniając warunki zwykle i następujące dzieła:

- adoracja Najświętszego Sakramentu trwająca przynajmniej pół godziny,
- pobożny udział w uroczystej procesji eucharystycznej, szczególnie w uroczystość Bożego Ciała,
- **nawiedzenie cmentarza w dniach od 1 do 8 listopada połączone z modlitwą za zmarłych, choćby tylko w myśli (odpust ten może być ofiarowany tylko za dusze w czyścicu cierpiące); w pozostałe dni roku – odpust cząstkowy,**
- **pobożne nawiedzenie kościoła w Dniu Zadusznym i odmówienie „Ojcze nasz” i „Wierzę” (odpust ten może być ofiarowany tylko za dusze w czyścicu cierpiące),**
- pobożny udział w obrzędzie liturgicznym w Wielki Piątek i ucałowanie krzyża,
- udział w ćwiczeniach duchowych (rekolekcjach) trwających przynajmniej przez trzy dni,
- publiczne odmówienie Aktu Wynagrodzenia w uroczystość Najświętszego Serca Jezusowego,
- publiczne odmówienie Aktu Poświęcenia rodzaju ludzkiego Chrystusowi Królowi w uroczystość Chrystusa Króla,
- przystąpienie po raz pierwszy do Komunii św. lub udział w takiej pobożnej ceremonii,

- odmówienie różańca w kościele, w rodzinie, we wspólnocie zakonnej (należy odmówić przynajmniej jedną część (pięć dziesiątek) w sposób ciągły; z modlitwą ustną należy połączyć pobożne rozważanie tajemnic; w publicznym odmawianiu tajemnice winne być zapowiadane zgodnie z zatwierdzoną miejscową praktyką),

- czytanie Pisma św. z szacunkiem należnym słowu Bożemu, przynajmniej przez pół godziny,

- odmówienie w sposób uroczysty hymnu „Przed tak wielkim Sakramentem...” w Wielki Czwartek i w uroczystość Bożego Ciała,

- publiczne odmówienie hymnu: „Ciebie Boże wysławiamy...” (Te Deum laudamus) w ostatnim dniu roku,

- publiczne odmówienie hymnu „O Stworzycielu Duchu, przyjdź...” w Nowy Rok i w Zesłanie Ducha Świętego,

- pobożne odprawienie Drogi Krzyżowej (przed stacjami prawnie erygowanymi; połączone z rozważaniem Męki i Śmierci Chrystusa i przechodzeniem od stacji do stacji; w publicznym odprawianiu wystarczy przechodzenie prowadzącego),

- odnowienie przyrzeczeń chrztu św. w czasie nabożeństwa Wigilii Paschalnej lub w rocznicę swego chrztu,

- w momencie śmierci, o ile wierny miał za życia zwyczaj odmawiania jakichkolwiek modlitw (w tym wypadku wymieniony warunek zastępuje trzy zwyczajne warunki uzyskania odpustu zupełnego),

- odmówienie modlitwy: „Oto ja, o dobry i najslodszy Jezu...” po Komunii św. przed obrazem Jezusa Chrystusa w każdy piątek Wielkiego Postu i w Wielki Piątek; w pozostałe dni roku – odpust cząstkowy,

- Odpust zyskują członkowie rodziny, która pierwszy raz poświęca się podczas specjalnego obrzędu z udziałem kapłana lub diakona Najświętszemu Sercu Pana Jezusa albo Świętej Rodzinie Jezusa, Maryi i Józefa, jeżeli pobożnie odmawiają modlitwę z tekstu zaaprobowanego, przed wizerunkiem Najświętszego Serca Pana Jezusa lub Świętej Rodziny,

- w Polsce: udział w nabożeństwie „Gorzkich Żali“ (raz w tygodniu w okresie Wielkiego Postu).

Odpusty zupełne za nawiedzenie następujących kościołów (dodatkowo odmawiając „Ojcze nasz” i „Wierzę”):

- bazyliki mniejszej: w uroczystość śś. Piotra i Pawła (29.06); w dniu 2 sierpnia (odpust „Porcjunkuli”); w święto tytułu; jeden raz w ciągu roku,

- katedry: w święto katedry św. Piotra (22.02); w rocznicę konsekracji bazyliki na Lateranie (9.11); w uroczystość śś. Piotra i Pawła (29.06); w dniu 2 sierpnia; w święto tytułu,

- sanktuarium: w święto tytułu; jeden raz w ciągu roku; w dniu uczestnictwa w zbiorowej pielgrzymce,

- kościoła parafialnego: w dniu 2 sierpnia; w święto tytułu,

- kościoła zakonnego lub kaplicy zakonnej: w święta Założyciela zgromadzenia,

Są cztery ogólne warunki uzyskania **odpustu cząstkowego**:

- Udziela się odpustu cząstkowego wiernemu, który w wykonywaniu swoich obowiązków i znoszeniu przeciwności życiowych, wznosi swoją myśl do Boga z pokorną ufnością, dołączając jakieś pobożne westchnienie choćby tylko wewnętrznie.

- Udziela się odpustu cząstkowego wiernemu, który wiedziony duchem wiary sam siebie ofiaruje lub przeznaczą swoje dobra w duchu miłosierdzia na służbę bliźnich żyjących w potrzebie.

- Udziela się odpustu cząstkowego wiernemu, który w duchu pokuty powstrzymuje się dobrowolnie od czegoś, co samo w sobie godziwe i przyjemne dla niego osobiście.

- Udziela się odpustu częściowego wiernemu, który w szczególnych okolicznościach życia codziennego dobrowolnie wyznaje wiarę wobec innych. (Może to wyrazić się np. poprzez modlitwę przed posiłkiem w publicznej jadalni, czy uczynienie znaku krzyża, kiedy przechodzi się obok kościoła itp.)

Wykaz niektórych **odpustów cząstkowych**. Otrzymuje się je za:

- odmówienie modlitwy: „Czynności nasze...” (Actiones nostras, w Mszałe Rzymskim kolekta z czwartku po Popielcu),

- odmówienie aktów cnót teologicznych i żalu za grzechy,

- odmówienie hymnu: „Uwielbiam Cię nabożnie...” (Adoro te devote),

- odmówienie modlitwy: „Do Ciebie, o święty Józefie...”,

- odmówienie modlitwy: „Dzięki Ci składamy, Wszchemogący Boże, za wszystkie dobrodziejstwa Twoje. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen”,

- odmówienie modlitwy: „Aniele Boży...”,

- odmówienie modlitwy: „Anioł Pański”, w okresie wielkanocnym „Królowo nieba”,

- odmówienie hymnu „Duszo Chrystusowa...”,

- odmówienie Składu Apostolskiego (pacierzowe wyznanie wiary) lub Symbolu Nicejsko-Konstantynopolitańskiego (mszałne wyznanie wiary),

- akt komunii duchowej, wzbudzony przy pomocy jakiegokolwiek pobożnej formuły,

- odmówienie jutrzni lub niesporów żalobnych,

- udział w nauczaniu lub uczeniu się nauki chrześcijańskiej,

- odmówienie psalmu 129: „Z głębokości...”,

- odmówienie litanii: do Najświętszego Imienia Jezus, do Najświętszego Serca Pana Jezusa, do Najdroższej Krwi Chrystusa Pana, Loretańskiej do Najświętszej Maryi Panny, do św. Józefa, do Wszystkich Świętych,

- odmówienie kantyku: „Magnificat”,

- odmówienie modlitwy: „Maryjo, Matko łaski, Matko miłosierdzia. Broń nas od wroga i przyjmij w godzinę śmierci”,

- odmówienie modlitwy św. Bernarda: „Pomnij, o Najświętsza Panno Maryjo...”,
- odmówienie psalmu 50: „Zmiłuj się...”,
- uczestnictwo w publicznie odprawianej nowennie przed Bożym Narodzeniem, Zesłaniem Ducha Świętego i Niepokalanym Poczęciem,
- odmówienie małych oficjów: o Męce Pańskiej, o Najświętszym Sercu pana Jezusa, o Matce Bożej, o Niepokalanym Poczęciu, o św. Józefie,
- odmówienie zatwierdzonej przez władzę kościelną modlitwy o powołania kapłańskie i zakonne,
- odmówienie modlitwy za Papieża: „V. Módlmy się za Papieża naszego... R. Niech go Pan strzeże, zachowa przy życiu, darzy szczęściem na ziemi, i broni przed nieprzyjaciółmi”,
- wysłuchanie przepowiadanego Słowa Bożego (kazania),
- odmówienie modlitwy o jedność Kościoła,
- uczestnictwo w miesięcznym dniu skupienia,
- odmówienie modlitwy: „Wieczny odpoczynek...”,
- odmówienie modlitwy: „Witaj Królowo, Matko Miłosierdzia...”,
- pobożne przeżegnanie się i wypowiedzenie słów: „W Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen”,
- odmówienie modlitwy: „Pod Twoją obronę...”,
- odmówienie modlitwy: „Przyjdź Duchu Święty, napelnij serca wiernych Twoich i ogień miłości w nich zapal”.

ROZMYŚLANIE **na uroczystość Wszystkich Świętych** **(1 listopada)**

„Radujmy się wszyscy w Panu obchodząc dzień święta ku czci wszystkich świętych, z uroczystości których radują się Aniołowie i wielbią wespół Syna Bożego” (Introit).

Uroczystość Wszystkich Świętych dniem wielkiej radości

I. gdyż daje nam silną nadzieję osiągnięcia nieba,

II. i ukazuje nam wielu pośredników u Boga.

I. Radujmy się! – takie jest pierwsze słowo Kościoła w dzisiejszej Mszy świętej. Aby nas zachęcić do wytrwałości w pracy, do mężnego pokonywania przeciwności życiowych i do uświęcania się, roztacza przed nami widok nieba z nieprzeliczoną rzeszą Świętych, którzy się tam dostali po tych samych trudach, pracach, cierpieniach, jakie my obecnie ponosimy. Byli oni ludźmi tak samo ułomnymi jak i my, tak samo skłonnymi do grzechu, a jednak pokonali świat, ciało, zakusy piekła, przezwyciężyli pociąg do złego i dostali się do nieba.

Wprawdzie nie jest w mocy wyłącznie ludzkiej przezwyciężyć wszystkie doczesne przeciwności i dostać się do nieba, ale dlatego też zaznaczyć trzeba, iż w

Świętych triumfuje nie moc ludzka, lecz wszechmoc Boża i łaska Jezusa Chrystusa. Chwała Świętych w niebie to uczestnictwo w chwale Jezusa Chrystusa, który jest „pierworodnym pośród wszystkich braci”. W Świętych triumfuje łaska Jezusa Chrystusa. Oddając przeto dzisiaj część Świętym, czcimy nie samych tylko Świętych, lecz przede wszystkim samego Chrystusa, którego łaska okazała się w nich nader skuteczna i owocna.

Prawdy te winny wzbudzić w nas silną nadzieję osiągnięcia nieba. Strzeżmy się polegania tylko na sobie. Wszystko zależy od łaski Chrystusa a najbardziej osiągnięcie nieba. Chrystus nam jej nie odmawia. Dając nam jakakolwiek łaskę udziela nam już tym samym zadatku nieba. Dotychczas już tak wiele łask Jego dostąpiliśmy. Ufajmy Jego miłości, że i niebo otrzymamy przez Jego łaskę. Dla nas stworzył Ojciec niebo, dla nas je Syn otworzył, dla nieba nas Duch Święty uświęca. Święty Paweł poleca nam, abyśmy tą myślą „krzepili się, my którzyśmy pospieszyli uchwycić daną nam nadzieję i trzymamy się jej jako bezpiecznej i pewnej kotwicy duszy naszej przenikającej aż poza zasłonę, dokąd przodując nam wstąpił Jezus” (Hbr 6, 18–20).

II. Dla pomnożenia pociechy i do umocnienia nadziei nieba służy nam także prawda, że w Świętych mamy pośredników, którzy chętnie spieszą nam z pomocą, gdy ich czcimy z pokorą i wzywamy nabożnie. Wprawdzie jest tylko jeden Pośrednik, jak podkreśla w swych listach święty Paweł. Ale nie stoi z tym w sprzeczności, że i Święci w ścisłej zależności od Chrystusa jako głównego Pośrednika i wspólni z Nim za nami się wstawiają. Chrystus, Król wszystkich Świętych, ofiaruje za nas swemu Ojcu niebieskiemu nieskończone swoje zasługi i okazuje Mu swe rany, aby wyjednać miłosierdzie. Królowa Świętych, razem z Boskim swym Synem wstawia się, aby jako Współodkupicielka wyprosić nam potrzebne łaski. Święci zaś okazując swe zasługi, prace, cnoty, cierpienia, modlą się o twe zbawienie, abyś się dostał do nich szczęśliwie. Okazali się oni wiernymi przyjaciółmi Boga na ziemi, dlatego wiele mogą teraz w niebie uprosić. Uczcili zwłaszcza Jezusa, wstawili Maryję, toteż Bóg uważa się niejako zobowiązanym wobec nich. Święci wreszcie miłują nas najczystsza miłością, dlatego życzą nam nieba i wspomagają nas wszelkimi sposobami, a przede wszystkim wyjednując łaski, byśmy szczęście wieczne osiągnęli.

Modlitwa:

O, mój Boże, jak wielką jest dobroć Twoja, że daleś mi pocieszającą nadzieję, iż będę kiedyś współtowarzyszem wszystkich Świętych i zachęcasz mnie do radowania się już teraz wielkością niebieskiej nagrody! Daj mi, abym czego się spodziewam, to też osiągnął szczęśliwie. Ze wszystkimi Świętymi upadam przed tronem Twojego miłosierdzia i z nimi wielbiąc Cię wołam: „Błogosławieństwo i chwała, i mądrość, i dziękczynienie, i cześć, i moc, i siła Bogu naszemu na wieki wieków. Amen” (Ap 7,12).

(Z tomu O. Jerzego od św. Józefa pt. „Chleb powszedni. Rozważania na wszystkie dni roku kościelnego”, Kraków, 1959)

KONFERENCJA ŚW. MAKSYMILIANA MARII KOLBEGO Z 4 STYCZNIA 1939 R. pt. „ZA BRAMĄ DOCZESNOŚCI”

Pan Jezus tak określił rzeczy dotyczące wiary, że pod tym względem nie ma żadnych trudności. Jednak ludzie chcieliby wiedzieć, w jaki sposób to wszystko się przedstawia. Wiemy, że ciało jest jakby domem dla duszy. Dusza mieszka dopóty, dopóki dom jest zdolny do użytku. Mogłoby być inaczej – bez śmierci i miało tak być, ale trudno się nam teraz nad tym zastanawiać. Z chwilą kiedy dusza opuszcza ciało – od razu odbywa się sąd. Doświadczono nieraz, że ci, co umierają, otrzymują silne światło do poznania swego życia. Jeżeli zaś Pan Bóg chciałby w sposób nadprzyrodzony interweniować, to dusza w jednej chwili obejmie całe życie. Biorąc tylko z punktu naturalnego – to nie powinno to przedstawiać zbyt wielkich trudności, dlatego że wszystkie czynności pozostawiają ślad w pamięci. Wystarczy zatem odświeżyć je tylko, by mieć całe życie przed oczyma.

Dusza będzie wówczas poznawać bez pobudek miłości własnej, co było grzechem – to jest czynem świadomym i dobrowolnym, niezgodnym z wolą Bożą – i od razu osądzi swoje czyny. Od razu otrzyma też odpowiednią zapłatę. Jeżeli dusza umrze bez łaski Bożej – wie, co się jej należy, jeżeli ma plamy, pragnie sama pójść do czyścica, gdyż nie ma śmiałości wejść do nieba.

Sąd szczegółowy będzie trwał chwilkę i będzie analogiczny do ostatecznego, który przedstawił Pan Jezus.

Pewną jest rzeczą, że po wyzwoleniu z ciała będziemy widzieć aniołów, dusza zaś będzie wszystko poznawać. Oko ludzkie rozróżnia drgania eteru – ucho fale powietrza – jest to poznanie pewnych fal w pewnym środowisku. Po śmierci będzie się poznawać pod każdym względem i bez skali czy środowiska. Tam poznanie Pana Boga będzie bezpośrednie. Tego znów zrozumieć nie możemy i w ogóle pojęcia o tym nie mamy, ale to jest rzeczywistość prawdziwa. Zobaczymy tam na pewno Pana Jezusa z uwielbionym ciałem, Matkę Najświętszą, świętych, będziemy poznawać swoich patronów. Tam będzie stały rozwój w poznawaniu Pana Boga, czyli dążenie do zupełnego ubóstwienia. Tam będzie reakcja na akcję. Stworzenie z rąk Bożych wyszło i do Pana Boga wraca i wieczność układa mu się tak, jak zasłużyło na tym świecie.

Na ziemi człowiek pragnie poznawać, a nie może, pragnie posiadać, a nie posiada. Tam nie będzie granic. Tam jest źródło wszelkiej prawdy. Będziemy poznawać i kochać świętych dlatego, że są Bożymi. Ponieważ zaś Niepokalana jest całkowicie Bożą, Ją będziemy ze wszystkich stworzeń najwięcej miłować. Ona będzie Pośredniczką w poznawaniu i miłowaniu Boga. Wyobraźmy sobie, że Niepokalanej oddaliśmy się bez zastrzeżeń i jeżeli będziemy Jej wierni, czyż możemy pomyśleć, aby nas Ona do nieba nie wzięła?

Znając miłosierdzie Boże, jeżeli Niepokalanej całkowicie się oddamy, możemy mieć w Bogu nadzieję, że nasze zbawienie jest Jej sprawą.

(Z tomu pt. „Konferencje świętego Maksymiliana Marii Kolbego”, Wyd. OO. Franciszkanów, Niepokalanów, 1990)

HYMN DUSZ CZYŚĆCOWYCH

wg. kard. J.H. Newmana

Kard. Jan Henryk Newman, jeden z najwybitniejszych konwertytów XIX w., napisał w 1865 r. poemat-misterium pod tytułem „Sen Geroncjusza”. W ostatniej, siódmej części tego dzieła znajduje się hymn dusz w czyśćcu. Przypomnijmy go sobie, obchodząc 2 listopada Dzień Zaduszny:

1. Panie, Tyś naszą ucieczką –
w każdym pokoleniu.
2. Zanim się wzgórze zrodziły, zanim świat powstał –
od wieku po wiek Tyś Bogiem.
3. Nie strącaj nas, Panie, bardzo nisko, rzekłeś bowiem:
Wróćcie się, synowie Adamowi.
4. Lat tysiąc przed oczyma Twoimi jest jak dzień wczorajszy;
jak nocna straż, co nadeszła i przeszła.
5. Trawa wschodzi o poranku;
pod wieczór schnie i zamiera.
6. Tak my omdlewamy w Twoim gniewie;
w rozsierdzeniu Twym cierpimy udękę.
7. Postawiłeś nasze grzechy przed oczy Twoje,
krąg dni naszych w świetle Twego oblicza.
8. Wróć, o Panie! Jakże długo jeszcze?
Daj się przebłągać Twoim sługom.
9. W poranku Twym będziemy napelnieni Twoim miłosierdziem –
będziemy się radować i weselić po wszystkie dni nasze.
10. Będziemy się weselić wedle dni naszego uniżenia
i wedle lat, w których widzieliśmy zło.
11. Wejrzyj, o Panie, na sługi Twe
i na Twoje dzieło i prowadź kroki ich dzieci.
12. I niechże piękność naszego Pana Boga spocznie na nas,
dzieło rąk naszych racz Ty utwierdzić.
Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu,
Jak była na początku, tak teraz i zawsze, na wieki wieków. Amen.

(Z tomu: „Rozmyślenia i modlitwy. Sen Geroncjusza”. Wyd. Pax, Warszawa, 1985)

KALENDARZ LITURGICZNY NA LISTOPAD A.D. 2009
w diecezjach Polski północnej
i szczególne nabożeństwa w kościele p.w.
Niepokalanego Serca N.M.P.

1. n – **Uroczystość Wszystkich Świętych** – 1 kl. *biały*. Wsp. 22. Niedzieli po Zesłaniu Ducha Św. *Nakazane święto.*

Przed Mszą św. Litania do Wszystkich Świętych.

Nawiedzenie cmentarza i modlitwa za zmarłych w dniach od 1 do 8 listopada – odpust zup. za zmarłych pod zwykłymi warunkami.

2. pn – **Wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych (Dzień Zaduszny)** – 1 kl., *czarny*.

7.15 dwie Msze św. żałobne, 17.30 Różaniec św. za zmarłych (możliwość przystąpienia do spowiedzi), 18.00 uroczysta Msza św. żałobna i Egzekwie.

Nawiedzenie kościoła albo oratorium publicznego lub półpublicznego i odmówienie 1 „Ojcze nasz” oraz 1 „Wierzę w Boga” – odpust zup. za zmarłych pod zwykłymi warunkami.

3. wt – Feria – 4 kl. *zielony*.

4. śr – Św. Karola (Boromeusza), Bpa i Wyzn. – 3 kl. *biały*. Wsp. śś. Witalisa i Agrykoli, Męczenników, *czerny*.

5. cz – Feria – 4 kl. *zielony*. (Świętych Relikwii.)

6. pt – Pierwszy piątek miesiąca ku czci Najśw. Serca Jezusa, Msza wotywna – 3 kl. *biały*.

18.00 Msza św., Godzina św.

7. so – Pierwsza sobota miesiąca ku czci Niekpokalanego Serca N.M.P., Msza wotywna – 3 kl. *biały*.

18.00 Msza św. śpiewana, czuwanie przy Najśw. Sakramencie do godz. 21.00.

8. n – **23. Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.** – 2 kl. *zielony*.

9. pn – **Rocznica konsekracji Bazyliki Najśw. Zbawiciela (na Lateranie)** – 2 kl. *biały*. Wsp. św. Teodora, Męcz. *czerny*. *Nawiedzenie katedry – odpust zup.*

10. wt – Św. Andrzeja z Avellino, Wyzn. – 3 kl. *biały*. Wsp. śś. Tryfona i Respicjusza oraz św. Nimfy, Dziew., Męczenników, *czerny*.

11. śr – Św. Marcina, Bpa i Wyzn. – 3 kl. *biały*. Wsp. św. Mennasa, Męcz. *czerny*.

12. cz. – Św. Marcina I, Pap. i Męcz. – 3 kl. *czerny*. P.P. Śś. Benedykta, Jana, Mateusza, Izaaka i Krystyna, pierwszych Męczenników Polski (Śś. Pięciu Braci Polskich Eremitów) – 3 kl. *czerny*. *W diec. zielonogórsko-gorzowskiej: Śś. Benedykta, Jana, Mateusza, Izaaka i Krystyna, pierwszych Męczenników Polski, Głównych Patronów diec. – 1 kl. czerny.*

13. pt – Św. Dydaka, Wyzn. – 3 kl. *biały*. P.P. **Św. Stanisława Kostki, Wyzn., Drugiego Patrona Polski** – 2 kl. *biały*.
14. so – Św. Jozafata (Kuncewicz), Bpa i Męcz. – 3 kl. *czerwonny*. (Najśw. Maryi Panny, Matki Bożej Opatrności.)
15. n – **6. przeniesiona Niedziela po Objawieniu Pańskim** – 2 kl. *zielony*.
16. pn – Św. Gertrudy, Dziew. – 3 kl. *biały*. P.P. *W archid. warmińskiej*: **Najśw. Maryi Panny, Matki Miłosierdzia czyli Ostrobramskiej** – 2 kl. *biały*.
17. wt – Św. Grzegorza Cudotwórcy, Bpa i Wyzn. – 3 kl. *biały*. P.P. Bl. Salomei, Dziew. – 3 kl. *biały*.
- 18.00 Msza św. J.E. biskupa Alfonso de Galarreta i udzielanie święceń subdiakonatu.**
18. śr – Rocznica konsekracji Bazylik Śś. Piotra i Pawła, Apostołów – 3 kl. *biały*.
- 18.00 Msza św. J.E. biskupa Alfonso de Galarreta i udzielanie święceń diakonatu.**
19. cz – Św. Elżbiety (Węgierskiej), Wdowy – 3 kl. *biały*. Wsp. św. Poncjana, Pap. i Męcz. *czerwonny*.
20. pt – Św. Feliksa Walezego, Wyzn. – 3 kl. *biały*.
21. so – Ofiarowanie Najśw. Maryi Panny – 3 kl. *biały*.
22. n – **24. i ostatnia Niedziela po Zesłaniu Ducha Św.** – 2 kl. *zielony*.
23. pn – Św. Klemensa I, Pap. i Męcz. – 3 kl., Wsp. św. Felicyty, Męcz. *czerwonny*.
24. wt – Św. Jana od Krzyża, Wyzn. i Dra Kośc. – 3 kl. *biały*. Wsp. św. Chryzogona, Męcz. *czerwonny*.
25. śr – Św. Katarzyny (Aleksandryjskiej), Dziew. i Męcz. – 3 kl. *czerwonny*.
26. cz – Św. Sylwestra, Opata – 3 kl. *biały*. Wsp. św. Piotra z Aleksandrii, Bpa i Męcz. *czerwonny*.
27. pt – Feria – 4 kl. *zielony*. (Najśw. Maryi Panny Niepokalanej od Cudownego Medalika.)
28. so – Wsp. N.M.P. w sobotę – 4 kl. *biały*.

ADWENT

W kościele i w domach stoi wieniec adwentowy, wykonany z gałązek drzewa iglastego z czterema świecami, które zapala się kolejno w każdą niedzielę Adwentu. Na ołtarzu po stronie Ewangelii stoi roratka – dodatkowa świeca, ozdobiona białą wstęgą, symbolizująca Niepokalaną Maryję Panne.

29. n – **1. Niedziela Adwentu** – 1 kl. *foletony*.
- Przed Mszą św. poświęcenie opłatków.**
30. pn – Św. Andrzeja, Apostoła – 2 kl. *czerwonny*. Wsp. ferii. P.P. *W archid. warmińskiej*: **Św. Andrzeja, Apostoła, Głównego Patrona diec.** – 1 kl. *czerwonny*.

MĘSKIE KOŁO RYCERSTWA NIEPOKALANEJ (M.I. 2)

zaprasza wszystkich młodzieńców i mężczyzn na kolejne spotkanie w niedzielę, 22 listopada 2009 r. bezpośrednio po Mszy św. Celem spotkania będzie wspólne studium kolejnego fragmentu książki abpa Marcela Lefebvre'a pt. „Podróż duchowa” (ss. 53–62). Spotkanie odbędzie się w podziemiach naszego kościoła.

21–22. listopada w kaplicy pw. Św. Wojciecha w Szczecinie **Ks. Karol Stehlin prowadzi DNI SKUPIENIA** **na temat: „Msza św. – nasz najdroższy skarb”**

Sobota, 21 listopada

16.00 Nauka
17.00 Różaniec św. (możliwość
przystąpienia do spowiedzi)
17.30 I wykład
18.30 Msza św.
19.15 II wykład do godz. 20.00

Niedziela, 22 listopada

08.30 Różaniec św.
09.00 III wykład
10.00 Msza św.
11.15 IV wykład

KAPŁANI PRZEORATU

☞ ks. przeor Edmund Naujokaitis, p. el. ks.edmund@piusx.org.pl, tel. 889-501363.

☞ ks. Edward Wesolek, p. el. ks.edward@piusx.org.pl, tel. 608-232673.

☞ ks. Raivo Kokis, p. el. ks.raivo@piusx.org.pl, tel. 58-6297509.

KAPLICE W POLSCE PÓŁNOCNEJ

☞ Kaplica pw. Chrystusa Króla (ks. Edward Wesolek)

86-253 Kijewo Król., **Bajerze 36** (palac), tel. 56-6867271.

Niedziele i w tygodniu: 7.30 – Różaniec św., 8.00 – Msza św.

☞ Kaplica pw. Św. Jana Marii Vianneya (ks. Edward Wesolek)

ul. Gen. Józefa Bema 3/5, **Toruń** (skrzyżowanie Szosy Chelmińskiej, ul. Bema i ul. Podgórznej). <http://torun.piusx.org.pl>

Niedziele: 9.30 – Różaniec św., 10.00 – Msza św. śpiewana.

Środy: 17.30 – Różaniec św., 18.00 – Msza św.

Pierwsze piątki miesiąca: 17.30 – Różaniec św., 18.00 – Msza św.

☞ Kaplica pw. Św. Wojciecha (ks. Raivo Kokis)

ul. Monte Cassino 30, **Szczecin**. <http://szczecin.piusx.org.pl>

Niedziele: 9.30 – Różaniec św., 10.00 – Msza św. śpiewana.

☞ Msza św. w rejonie Koszalina-Kołobrzega (ks. Raivo Kokis)

3. niedziela miesiąca: 16.00 – Różaniec św., 16.30 – Msza św. śpiewana.

Najbliższa Msza św. 15. listopada.

ul. Wiczlińska 11, 81-578 GDYNIA Dąbrowa

tel. 58-6297509, faks 58-6295146

p. el. gdynia@piusx.org.pl, str. int. <http://www.piusx.org.pl>, <http://gdynia.piusx.org.pl>

Księgarnia wysyłkowa: www.tedeum.pl

OGÓLNY PORZĄDEK NABOŻEŃSTW

☞ NIEDZIELE I ŚWIĘTA

9.00 – Godzinki i Różaniec św. (możliwość przystąpienia do spowiedzi).

10.00 – Uroczysta Msza św.

Po Mszy św.: - I i III niedziela miesiąca: katecheza dla dorosłych,
- co niedziela: katecheza dla dzieci.

☞ PONIEDZIAŁEK–SOBOTA

17.40 – Możliwość przystąpienia do spowiedzi.

18.00 – Msza św. recytowana (w dniu 1 klasy – śpiewana).

Wyłącznie po Mszy św. recytowanej:

- czwartki: wystawienie Najśw. Sakramentu z Różańcem św.

- piątki Wielkiego Postu: Droga Krzyżowa.

- inne dni: Różaniec św.

PIERWSZE PIĄTKI MIESIĄCA

18.00 – Msza św. recytowana, Godzina św.

PIERWSZE SOBOTY MIESIĄCA

18.00 – Msza św. śpiewana, czuwanie przy Najśw. Sakramencie do godz.

21.00.

— ✻ —

DOJAZD DO NASZEGO KOŚCIOŁA

☞ Spod dworca głównego PKP w **Gdyni** – T 23, T 24, A 107 lub A 172.

☞ Spod II LO im. Chrobrego przy al. Niepodległości w **Sopocie** – A 181 lub T 31. W obu powyższych przypadkach należy jechać w kierunku Kacze Buki.

☞ Z ul. Obrońców Westerplatte w **Gdańsku Oliwie** (koło pętli tramwajowej) – A 171. We wszystkich trzech przypadkach należy wysiąść na przystanku „**Dąbrowa Tesco**”.

— ✻ —

SERDECZNE BÓG ZAPŁAĆ! ZA WSZELKĄ POMOC OKAZANĄ

PRZEORATOWI P.W. NIEPOKALANEGO SERCA N.M.P.!

Fundacja im. O. Damiana de Veuster, ul. Garncarska 32, 04-886 Warszawa

Bank Ochrony Środowiska S.A., Nr rach.: 21 1540 1287 2001 6889 8160 0003

OMNIA INSTAURARE IN CHRISTO PER IMMACULATAM